

LO GRINHON

LA GAZETA DAU VIVARÉS D'EN
NAUT

Nº89 Prima de 2016 - Mai

SOMARI

1. Novelas d'encuei e d'ier (GB)
- 2 e 3. La darreira gaita (M Noalha)
- 3, 4, 5, 6. Era un còp Radiò Vivarés :
Olivière de Serres e la sea (2)
(transcripcion per Patric Cròs d'un raconte de Noël Avenas)
6. Per Rire :
 - Los nòvis
 - Fau pas anar trop luenh
7. Lo Beure e lo Minjar :
Tarta « tatin » au Bodin e aus Poms de Reinetta (Luceta Rochier)
8. Lecturas :
Contes, légendes et féribourdes du Diois de Han Schook
Letras d'un paure bogre Denis Capian

Novèlas d'encuei e d'ièr

Au moment d'achabar aquel Grinhon, las informacions nacionalas arrestan pas de nos parlar dau triste comportament de quauques òmes politics daube las femnas. Aquò sembla una malaudiá bien francesa e las femnas an rason de se rebifar que finalament n'i a que tròvan que tot es permetut e las abitudas (mauvesas) fan que l'òm s'acostuma e que puei l'òm tròva tot normau. Sublar una femna que pòrta una rauba un pauc corteta o tot simplament que se remarca un pauc, sarrar de près la joineta qu'es venguá faire un estatge e qu'ausa ren dire... la lista seriá lònja e vau laissar quau subject au Revessin que poiriá ben ne'n parlar un jorn que ven, dins son jornal. Aquò deuriá lhi convenir.

Justament avètz surament vegut que vai sortir lo tòme 2 de sas cronicas (bilingas). Se vos resta quauques paures sòus per l'aidar, son los benvenguts. I a pas tant de libres en occitan que sòrtion e encara mens vès nosautres.

Parlarem a fait son Assemblaa Generala lo 4 de març de 2016, en mesme temps que las jornaas occitanas onte se parlèt de l'escrit occitan en Nòrd-Ardecha. Doas presentacions fuguèran faitas. La promèira, 1884-2016, dau Dzonou qu'escrivìa dins « L'Annonéen », jornal reialista (1884-1889), au Revessin qu'escrivi totjorn e, en 2016, per la 7° annaa dins lo « Réveil du Vivaïrais », e entre temps tot çò que se pòt trovar d'escrit coneissut en Ardecha de naut. La segonda, d'autras cronicas jornalisticas, recaptaas per Denís Capian dins lo començament dau siècle XX° e qu'a publiait dins : « Letras d'un paure bogre ». Encara de bona lectura.

GB

Per retrovar Parlarem e lo Grinhon sus internet
BARTAVEL
<http://www.bartavel.com/>

LO GRINHON
es la revua de l'associacion occitana
PARLAREM EN VIVARÉS
D'èss Anonai. Es manda a tots los aderents.
Per la recèure, mandar
12 € per una persona
15€ per un coble a :
LO GRINHON (G. Betton)
La petita Comba
27 rua Marcel Bruyère
07100 ANONAI
Faire lo chec a l'òrdre de PARLAREM EN
VIVARÉS.
Los abonaments partan dau n° de Prima
e s'achaban daube lo n° d'Ivèrn...

La darreira gaita (2)

Dins l'episòdi precedent (Grinhon n°88), l'òme, dins son imòble desert, aviá espiat un visitaire misteriós sens poire lo veire. Una setmana davant, aviá entrevegut un petit òme vestit d'un mantèl gris. Saver onte nos vai menar tot aquò.

Lo sande, coma n'aviá l'avèrtit, anèt au marchat. Seguèt los charreirons estreits que davalavan josca a la plaça. Passèt davant la granda gleisa Nòstra-Dama. Engulhèt una darreira tresanda e la plaça apareguèt. Li mancava mas de davalar una granda volaa d'eschaleirs per se trovar au meitan de la fola. Despuei lo temps que lo fasiá ‘quelo chamin, despuei qu’era enfant, que davalava a las corsas. Eüra marchava plan-plan, coma un vièlh. Lo vièlh qu’era, amai se tenguèsse encara ben.

Èra pas vengut matin. Après los pas dins los eschaleirs, aviá patit per se tornar endurmir. Quò fai que s’era pas levat bona ora e, eüra, lo monde se pressavan davant los bancs. Quò braceiava, quò bolicava, quò funava dins las saladas, las trifòlas, los chauls, tota l’ortolalha ateiraa sos los uèlhs de la pratica.

Barrutlèt un moment entremei los bancs. Achaptèt dos picaudons a un joine coble installats despuei gaire dins una granja perduá dins la montanha. Dos enfants joavan a terra entre los paneirs e las faissèlas voidas. Eschamgèt quauques mots daube los joines que s’essaiavan a parlar la lenga dau país. ‘Quí mai, èra ben un daus darreirs de poire barjacar en ‘questa vielha lenga e lhors ensenhar, en ‘questos joines – que tornavan, a lhor faiçon, una viá novèla au país – un pauc de çò qu’aviá sobrat de son parlar. A ielo, lo vièlh, coma los autres li disián, li fasiá joi per la jorna d’aver fait sonar quauquas menutas ‘quela musica venguá d’un autre temps, ‘quelo de son enfança. Contunhèt son chamin, un rison sus las bochas.

Anèt puei au banc de son vièlh amic, Charlon, per trovar quauquas ortolalhas mas sus-tot barjacar daube ielo. Parlavan de tot e de ren, dau temps que fai e d’aquele que passa. De còp n’arrivava un o una que s’arrossava e se mesclava au bartavelatge. Coma quò, se creava una veiaa de bòfia, un moment fòra lo temps, per quauques-uns qu’aquele temps, justament, eissublava. Un morselon de passat e d’enquesiam perdut dins un recanton de la plaça dau marchat.

Èra ‘quí, a se laissar croçar per los blaguilhatges, los uèlhs reivaires, quante lo veguèt.

L’omenet dau chapèl e dau mantèl gris. S’escondiá darreir l’estatua au pè de la volaa d’eschaleirs. Lo mantèl davalava josc’ a bas, se veián pas sos soliers, lo còrs de l’òme aviá de mau a remplir lo vestiment. Lo chapèl davalat sus son nas, que gaitava de sos uèlhs es-conduts ? Una borra bruna e lonja colava sus sas espatlas. Bojava pas. A pena la testa virava tant se pèc, semblava espiar lo monde qu’anavan e venián sus la plaça.

Lo sonhèt un moment dau temps que Charlon e los autres contunhavan de barjacar. Dengús mai aviá vegut l’omenet. Ielo, qu’era lo segond còp que lo veiá. La promeira fes, aviá pas agut lo temps de l’examinar. Questo còp, essaiava de ne’n veire mai mas, manca lo chapèl e lo mantèl, qué de mai ? los chavèus neirs, una idèa de la talha ? Lo personatge èra mas de questions : òme ? femna ? ne’n coneissiá pas de tant petit. Un enfant, doncas ? Vai te’n saver.

Tot 'n un còp, lo chapèl quitèt de virar coma si aviá descuvert çò que cherchava.

Sens veire los uèlhs esconduts, comprenguèt lo vièlh que qu'èra ielo que gaitavan. Se sonhèran coma quò un moment. Quant de temps ? Quauquas segondas, 'na menuta ? Zò poi-rià pas dire. Lo temps s'èra arrestat.

Puei, davant que poiguèsse faire solament un pas, veguèt lo mantèl gris se colar darreir l'estatua e l'omenet – o quau que sise – rapilhèt per los eschaleirs. Tant viste que los pans dau mantèl volèran. Aguèt a pena lo temps de veire doas chambas brunas còrrer a pès deschauç.

Au caire de la promeira charreira, s'èra avalit.

Marc Noalha

Era un còp...Radiò-Vivarés

Suita de nòstre grand fuelheton, tirat de las archivas de Radiò-Vivarés (ans 80)

Olivièr de Serres e la sea. (2)

La sea tenguèt una granda plaça dins l'economiá d'Ardecha e de totas las Cevenas.

Dins l'emission n°20 dau 18/01/1983 Noel Avenas nos conta coma Olivièr de Serres aduguèt los manhons au país e nos parla de la produccion de la sea.

N'èram restat a la petita serventa que se fasiá de socis per Olivièr, que dins sa maison se creián que l'era vengut fol daube sas bèstias que minjavan tant de fuelhas d'amorier. Lhi passava tot son temps e èra talament guechit qu'un matin lo trovèt endermit sus son escritòria...

E quelos vesons èran tots pingats dreits e se balançavan la testa. La petita, tota vira, se sauta a la cuisina per dire a sa patrona :

« Dama, Dama, questo còp quelas bestias, quò vai tot crevar, volon pas minjar mas fuelhas e puei son pingaa sus la coa e branlan la testa coma los òmes quand an trop begut e pasmens l'ai ren fait, l'ai fait tot çò que m'a dit lo patron, [...] ai trop paur d'avoir fait crevar sas bestias »

« E ben ne'n serem bien debarassats »

Aguèt pas dit quò, Olivièr que s'es revelhat, sauta dins son cabinèt, tot urós, traversa la cuisina a las corsas, [...] prend un golhèt que pendolava aquí, lo golhèt que copava los chòls dins le temps, e puei fot le camp dins la blacha en-dessús de la maison. Aqueste còp la Chambòt, que qu'èra la femna dau mestre-valèt, la mestra de las servantas ditz :

« Aqueste còp nostre paure mestre a virat la testa, porvut que s'ane pas destruire dins los bòscs »

Alors la Margarita de bramar : « Quò qu'es qu'as dit Chambòt ? Anètz, a la preiera » E totas quelas quatre femnas a genolhs a la preiera e la Chambòt que comença de dire au Bon Diu de preservar son mestre, que qu'èra pas possible qu'un brave òme aie virat la testa sustot per elevar de chanilhas. E puei se metan totas quatre a plorar.

E pendant que ploravan, vaquí Olivièr que s'adús aube un gròs fais de petitas bròtas de bruïeras qu'aviá copat dins la blacha. E puei se'n vai dins son cabinèt encara tot content. E la Chambòt, que ila que poviá pas tenir sa

sea/seda : soie
vesons : verme

pingar : se
dresser

golhèt : serpe
chòls : choux
blacha : petit
bois de chênes

que s'ane :
anar : aller

bròtas : tiges

s'adus : s'adur-
re, arriver

lenga, comença de dire : « E ben, l'a acassat quelas bròtas, quò qu'es que ne'n vai faire ? » E d'aquel temps vos fau vos rapelar que l'òm purifiava tots los endreits onte la bestias avián crevat, onte n'aviá agut de mòrts daube lo fèc.[...] E Olivièr coneissiá talament de plantas que benlèu que la bruiera qu'aviá un povèr per desinfectar la maison. E puei que fota pas lo fèc a la maison ! Alòrs quí la Margarita s'adocissèt tantsepèt, diguèt a la petita : « Ti que siàs bien daube ilo, va veire çò que fai ». La petita lai vai ailai puei bada la pòrta. Olivièr tot content picava las bròtas de bruiera sus las tablas e la petita tòrna a la maison, la Margarita diguèt « Quò qu'es que fai ? » « O, escota, es en trin de plantar de florals sus las tablas, que sembla la tabla de comunion quand lo pastur la descora per Pascas. »

Bon alòrs, a partir d'aquel moment Olivièr qu'aviá finit de plantar las bròtas de bruieras sus las tablas, sarra la pòrta a clau e puei se tòrna ocupar dau demai coma si ren es estat. E puei lo ser tòrna venir cojar daube la Margarita que sap pas bien coma lo prendre dins sa coja, mès rassurètz-vos, Olivièr èra talament guechit que dermiguèt coma una socha. Enfin basta.

Passa encara una vutaina, seis, sèt jorns. Olivièr anava veire sos vesons de temps en temps e s'ocupava dau demai e ne'n parlava plus. E puei un jorn diguèt a sa femna : « Femna, venètz veire per çò qu'ai besunh de vos » e las amena, la Margarita promeira, puei la Chambòt e la petita bona. E la Chambòt que poviá totjorn pas tenir sa lenga li fai coma quò :

« Si qu'èra per nos far venir veire de chanilhas, qu'èra pas oblijat de nos adure aquí. I a qu'a montar dins la pinha, n'i a de pertot »

Aquí Olivièr devenguèt grave puei diguèt : « Chambòt, quò qu'es pas de chanilhas, qu'es la sea, qu'es la sea qu'abilha nòstra Reina, la granda dama dau reiaume » « De sea ? Benlèu ben » « Fenit de rire, vas faire chaufar d'aiga a la cuisina, e vosautras aidatz-me a ramassar ». Alòrs ramassèran los cocons e puei Olivièr ne'n trai quauques uns, los plus gentes, coma los bons paisans, per los gardar per grana e puei los autres los metèran trempar dins l'aiga chauda per estofar los parpalhons e puei enlevèran la borra e puei pi-chavan daube una petita fressa de balai josca que trovavan lo promièir fiu. E puei quand trovèran lo fiu, las femnas se metèran a lo tirar. Pensètz veire, un fiu qu'èra solide, qu'èra long, qu'èra long. Pensètz veire : n'i a quasi una lieue de sea.

Alòrs a partir d'aquel moment, Olivièr a ganhat son pari, mès si aviá cregut de faire una farça a la Margarita, ilo pendant un mès aviá patit. Per çò que una onça de grana que baila a pauc près seissanta milla verms e fau comptar a pauc près dotze cent quilos de fuelhas per los nurir. Èra arrivat a çò que voliá : aviá trovat la sea sans perdre son secret e a partir d'aquel moment, la Chambòt, [...], e ben qu'es ila que cova los manhons. E Dempuei quel temps n'i a de femnas, de femnas mesme aici au país [...] que se loiavan per covar las granas daus manhons.

A partir d'aquel moment, bien sus, Olivièr a ganhat son pari puisque a provat que se pòt elevar de sea dins lo país , mès en mesme temps, quò se saupuguèt, e a partir d'aquel moment, Olivièr faguèt una pepiniera d'amorier, d'abòrd, e d'una, agrandiguèt son elevatge. E tot lo monde voliá d'amoriers e puei en mesme temps, coma èra un tipe qu'èra savant, qu'escrivíá, aviá escrit

acassat : acasser
sar : recouvrir

pover : pouvoir
fèc/ : feu
tantsepèt : un peu

dau demai : du reste
Sap : saver = savoir
guechit : très fatigué

pinha : petit bois

trai/traire/tirar

fressa : petite tige souple

onça : once (30 g environ)

cova, covar : couver

manhon : ver à soie

Amorier : mûrier

dins lo « Théâtre et ménage des champs » una partiá qu’èra reservaa au verm a sea, e quela partiá reservaa au verm a sea, l’aviá envoiaa a Sully qu’èra en aquel moment ministre de Enric IV. E Sully lo faguèt venir a Paris [...] Alòrs Enric IV fuguèt interessat per l’elevatge de la sea e decretèt que tot lo monde, dins tot lo Reiaume devián plantar d’amoriers. E qu’es ciò que faguèran. E Olivier plantèt ilo mesme d’amoriers que l’i son encara, pareis. [...]

Fau dire qu’en France, quatre ans avant la Revolucion, en 1785, en Ardecha, [...] n’i aviá quatre vint ditz molins a sea e que filavan 1920 quintaus de sea. Lo quintau a l’epòca fasiá 50 quilòs. [...] A partir d’aqueò, quò vai se desenvolar : totas las riveiras de l’Ardecha, de la Droma, de l’Isère, pertot onte poviá possar d’amoriers, possavan en mesme temps de molinatges.

De molinatges e de tissatges, en mesme temps, qu’adusiá la viá dins los vilatges, en de petits vilatges de ren dau tot, n’i aviá de fabricas. S’èran montats de molinatges de mielhs en mielhs grands e n’i aviá mesme qu’ocupavan talament de filhas que las trovavan pas totas sus lo vilatge alòrs lo molinatge, l’usina, èra equipaa d’un dortoir e d’una cuisina. De molinatges, n’i aviá de pertot, tot lo long daus rius. Tot lo long dau Dotz, si vòles, qu’es pas difficile, n’i aviá, a partir de Lamastra, Desanhas, [...] de La Bastiá, de Clavàs, tot aquò qu’èra de petits molinatges [...] alòrs n’i aviá un dortoir e las filhas venián de la campanha, daube de petits paneirs, aportavan de pòrres, de trifòlas, un morcèl de lard e puei fasián la cuisina en comun e vivián pendant la setmana dins l’usina. Travallavan a pauc près ditz oras per jorn e vivián dins l’usina e bien souvent n’i aviá de sœurs, e quand rintravan dins l’usina faliá dire lo chapelèt e faire lo sinhe de cròtz davant de començar la jorna. [...]

Quò vai durar josca 1928-30 a pauc près. [...] De pertot, de pertot n’i aviá de fabricas, [...] savo pas si vas a la pecha, mès lo long de la riveira, si veiès de grands bastiments a meitat esbolhats, pas lo petit bastiment dau molin, un grand bastiment alonjat, poiès dire que qu’es una fabrica. E que quò, qu’es tot mort, iuera. [...]. Cò qu’as tuat la sea, qu’es en 1928 quand an trovat la raiona. [...]

Los manhons, me siau laissat dire, savo si qu’es verai, per ciò que risco pas de verifiar iuera, mès pareis qu’una onça de grana, quò fasián a pauc près seissanta quilòs de cocons, e quò raportava autant que doas vachas. [...]

N’i aviá que ne’n fasián una onça, mès n’i a de grandas maisons que ne’n fasián josca un quilò de granas. [...]

N’i a de femnas que se loiavan per covar las granas, alòrs li adusián de sachons de granas e puei ila se fotiá a la codja e restava a la maison. [...] Preñian principalament una vielha e quand n’i aviá gis de vielha per faire, preñian le pepe. Le pepe dins le temps èra dins un fautuelh au coenh dau fèc e qu’èra ilo que covava [...] E ès San-Farcian, d’après Forot, n’i aviá una messa qu’èra dita specialament per las covarèlas, las apelavan de covarèlas. Sortián los sachons e puei lo curat los benissiá [...]

Qu’es verai que quò teniá una granda plaça e que n’i a des endreits, que transformavan las granja per elevar de manhons, fasián de feneirs, rentravan pas lo fen, lo fen lo metavan sos lo calabèrt o du moens fasián de feneirs. Dins las grandas maisons, que fasián ditz quilòs de granas o que n’avián solament una detzana d’onças, alòrs sufisián pas lo monde dau coenh, alòrs i a las filhas de la montanya que descendián, alòrs las femnas que s’ocupavan

pòrre : poi-reau

raiona :
rayonne (soie
artificielle)

covarèlas :
couveuses

daus manhons, las manhanarèlas, e puei alors n'i aviá los ramassaires, d'òmes que fasián que ramassar la fuelha. [...] fau comptar a pauc près per una onça de granas, fau comptar dos miles quilòs, quarante quintaus (de fuelhas), quarante chereirs de cinquanta quilòs. E atencion, la fuelha, la faliá pas ramassar a l'aiganha, la faliá pas ramassar au solelh, la faliá bien versar, per faire de provisions, la tenir au frais, mès pas que s'eschaufa [...] faliá faire atencion que si fasiá covar trop tuest, faliá chaufar, per chaufar, faliá pas que quò fume, e si jamai n'i a un auratge, e ben lo tonaire riscava de los faire virar en vacha, si la chaminèia veniá a pas tirar, a fumar, quò los estofava. N'i a tot aquò, puei n'i a la maladiá. Faudrà apeitar Pasteur per trovar lo remèdi per la maladiá dau verme a sea [...] (**transcripció de Patric Cròs**)

chereir : carré de toile pour le transport
aiganha : rosée

Per Rire

Los nòvis

Après una bela nòça quelos nòvis partiguèron en voiatge e s'arrestèron a l'auberja. Pren-guèron una chambre per la nueit.

Vès la mèianueit lo nòvi diguèt a la nòvia :

- Merda, me fau pissar e li a gis de quelí dins la chambre !
- N'as qu'a pissar per la fenèstra.
- Bona idèia !

Dubriguèt la fenestra e breidèt tranquilament. Quand se rentornèt dins la coja sa femna sentiguèt qu'era tot banhat e li demandèt :

- Plòu ?
- Non, bofa !!

(vocabulari : quelí = pòt pissaròt, jule... dubriguèt = badèt ; breidèt = pissèt en Daufinat)

Fau pas anar trop luenh

Un Bedòç dau costat de Privas anèt un jorn vès Valença en autò per anar querre una bugadièra electrica. A l'entraa de l'autorota prenguèt una filha de vint ans que fasiá d'autostòp. Èra bien fotuá e sa jupa escondiá a pena sas cuèissas.

Après un moment pausèt sa man sus sa cuèissa e demandèt :

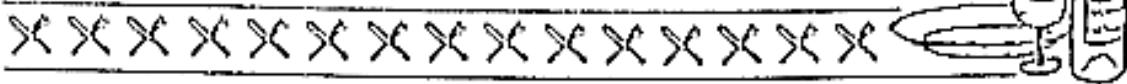
- Vos geino pas ?
- La joineta faguèt :
- A non, povètz anar mai luenh !

E lo Bedòç es anat vès Lion au luòc de Valença !

(vocabulari : bugada fai buaa ès nosautres. La bugadièra electrica es donca una: « machine à laver »

Ces histoires sont tirées du livre de **Han Schook** : Contes, légendes et féribourdes du Diois, bilingue oc/français. Voir la présentation en page 8.

LO BEURE E LO MINJAR ...

TARTA « TATIN » au BODIN e aus POMS DE REINETA

Par Lucette Rouchier

Per 6 a 8 personas chau :

- 450 a 500 gr. de bodin nègre.
- 4 a 5 poms de reineta
- 1 nosa de burre e mai per burrar lo motle.
- 1 culhiera a sopa de sucre
- 1 rotlèu de pasta fulhetaa dau supermarchat

- . Burrar generosament una tartiera. Despelar lo bodin, lo copar en rondèlas de 2 a 2,5 cm d'espessor, de ranjar dins la tartiera.
- . Pelar los poms, los copar en 4.
- . Dins una padèla, far fondre la nosa de burre, i far daurar los morsèls de poms daube lo sucre. Dèvan èstre tendres mas pas francs cuèits.
- . Ranjar los morsèls de poms sus lo bodin.
- . Cubrir daube la pasta fulhetaa en fasant rentrar los bòrds.
- . Botar dins lo forn chaud. Far cuèire peraquí 25 a 30 minutaa a 180°
- . Desmotlar la tarta. Servir chauda acompanyhaa d'una salada verda.

Los Mots Croisats dau Gui

A	B	C	D	E	F	G	H
1							
2							
3				■			
4						■	
5	■	■			■		
6			■				
7					■		
8							

- 1-Concerна las machinas o los fluides.
 2-Fai pas totjorn la prima. 3-Religiosa.
 Traspòrta los Parisencs. 4-Aidar. 5-Sucre. Oil dau sud. 6-Memòria informatica. Suada duas arbres. 7-Pepinièra de Ministres. Letra greca. 8-Boàs e pitons.
 A-Ovrieirs que tiran de ferre o de charbon. B-Diu de l'Amor. Animal testard. C-Utilizar. D-Petit nom de Nin. E-Nom de gleisa. Part de visatge. F-Aira a Tолоса. A l'enversa, adj. possessiu. G-Estrumant de musica. H-Ribeira suissa. Veïcules.

Han Schook

Contes, légendes et féribourdes du Diois

Édition bilingue oc/français

Han Schook a été agriculteur à Vachères, puis à Ponet, où il a appris la langue dioise, qui l'a enthousiasmé. Par sa curiosité naturelle, il a approfondi ses connaissances de « l'eime » (l'âme) du pays. Pendant trente-cinq ans, il a parcouru le Diois dans tous les sens, quand le travail prenant de paysan le permettait. Et il a découvert un trésor culturel en chansons, en langage et en contes ou légendes du pays, que voici. Pour des raisons de santé, il a dû abandonner sa ferme, mais cela lui a enfin permis de trouver le temps pour mettre de l'ordre dans ses recherches, et de les publier (chansons de la Drôme, glossaire du Diois et du Trièves). Maintenant il est retiré à Ponet avec sa femme, où il continue à œuvrer pour l'occitan par des recherches et des romans (« Glandage Moskwa 41 », « Entre la Bastiá e lo Perier »)

LECTURAS

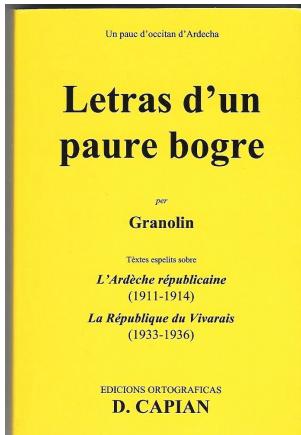
L'autor nos explica coma n'es arrivat a l'escritura d'aquel recuelh.

Quand nous nous sommes installés dans le Diois, j'ai tout de suite été frappé par la gentillesse, l'esprit d'hospitalité, d'ouverture et de solidarité des personnes d'un certain âge. Et je me suis rapidement rendu compte qu'il y avait un lien avec le « patois ». Toutes ces personnes parlaient ou comprenaient très bien la langue du pays, car elles avaient grandi dans cette culture occitane, encore peu influencée par l'esprit « moderne » français.

Cette culture était et est encore d'une richesse insoupçonnable comme on peut le constater en lisant ce véritable trésor de contes, féribourdes et légendes.

Per comandar : 25 € + 5.60 € chèc a l'ordre de Han Schook 17 rue du viaduc 26150 Die

Denís Capian a recaptat de nombrosas cronicas dins los jornaus dau debut dau XX°s.

Aqueles textes espeliguérán dins « L'Ardèche républicaine », 1911-1914 e dins « La République du Vivarais », 1933-1936, son signats Granolin. Sembla qu'aquel òme èra sortit dau Poisin.

Son de bon legir per nosautres e veiquià un travalh qu'aumenta nòstras possibilitats de lectura dins l'occitan d'Ardecha.

(Se ne'n tròva dins las librarias d'Anonai, Davzieux e mai a Parlarem. 9 €)

"Nos disan que nòstras finanças son malautas, li a rien d'estonant e aquò pòt gaire surprendre dengù, puisque n'an jamai trovat ren de més, per alimentar lo pòrtamonedia nacionau, que d'anar quèrre los sòus vars aquelos que n'an gis, dau temps que n'i a d'autres que se fan petar lo ventre sans pover tot achabar."

L'ortografia de la lenga occitana es un chap d'obra d'elegància e de rigor que permet de donar per legir de textes que chau conéisser aquò que vòu comprendre la vida e las ideas de las populations occitanofònas.

De centenars de textes en occitan d'Ardecha son mai consultables sobre occitan.org

Prez Frana TTC - 9 €
 9782855376508